

РЕШЕНИЕ

№ 15594

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2292** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалбата на „Кестен-2007“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Мълчалив отказ на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване с вх. № 55-2219-Н7/08.01.2026 година.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен. Твърди, че разпоредбите на Параграф 19 - Параграф 22 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 година, с които е увеличен размера на еднократните държавни такси за издаване и поддържане на лицензи, вкл. и за организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01.01.2024 година, противоречат на Конституцията на Република България и на принципа на правната сигурност, правото на Европейския съюз и международните договори, по които Република България е страна. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Мълчаливия отказ и да осъди ответника да възстанови сумата от 42 181,58 евро (82 500 лева). Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че не се дължи възстановяване на сумата. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при отмяна на акта, прави възражение за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Административното производство е започнало по Искането на „Кестен-2007“ ООД с вх. № 55-2219-47/08.01.2026 година за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта.

Сезираният орган не се е произнесъл в 14 дневният срок по чл. 57, ал. 1 от АПК до 22.01.2026 година, поради което е формиран Мълчалив отказ, арг. чл. 58, ал. 1 от АПК.

Жалбата е подадена на 16.02.2026 година, в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК и от подателя на Искането, поради което е допустима.

Жалбоподателят е сезирал Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите - компетентен орган по чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ.

Между страните не се спори, а се установява и от представените доказателства, че жалбоподателят „Кестен-2007“ ООД притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издаден с Решение № 74/19.07.2019 година на Държавна комисия по хазарта, за срок от 10 години - до 19.07.2029 година. На дружеството е издадено Удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-175/09.01.2023 година от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

На 21.02.2024 година дружеството е подало Декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл. 30 от Закона за хазарта.

На основание Параграф 22, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 година е внесло държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати за посочената зала с адрес: [населено място], обект 5 в кв. 54а по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, в размер 82 500 лева за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024 година.

Спорът се свежда до това дължима ли е таксата, заплатената от дружеството по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 82 500 лева.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Към момента на постановяване на решението за издаване на лиценз на жалбоподателя за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала –19.07.2019 година, съобразно разпоредбата на чл. 30, ал. 5 от ЗХ (ДВ, бр. 105 от 2014 година, в сила от 01.01.2015 година) за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. В нормата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 година, изм. - ДВ, бр. 108 от 2023 година, в сила от 01.01.2024 година) е посочено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. По силата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, съгласно която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1, заплащането на тази такса е изключено, тъй като там попада и процесната, по аргумент от чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане.

С Преходните и заключителните разпоредби към Закон за държавния бюджет на Република България за 2024 година, обнародван в ДВ, бр.108 от 30.12.2023 година, са направени изменения в ЗХ. С Параграф 18, т. 2 е отменена разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от Закона за хазарта. Съгласно

текста на Параграф 22, ал. 1 от Преходните и заключителните разпоредби към Закон за държавния бюджет на Република България за 2024 година, организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 година, какъвто е настоящият случай, дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, в размер, определен по посочената формула: $A = B \times D$, където A е дължимата еднократна част от таксата; B е еднократната част от таксата по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта; C е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз, а D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 година. Според ал. 2 на същата разпоредба в случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 година не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Съобразно Параграф 22, ал. 3 от Преходните и заключителните разпоредби към Закон за държавния бюджет на Република България за 2024 година, дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 година при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ като образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024 година. С Параграфи 19-22 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 година се придава обратно действие на приетите изменения на чл. 30 от ЗХ, съгласно които увеличените размери на еднократните държавни такси за лицензи са приложими и за организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01.01.2024 година. Съобразно посочените по-горе разпоредби, на 22.02.2024 година жалбоподателят е декларирал и заплатил сума в размер на 82500 лева, представляваща таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за месеците до края на действието на издадения му лиценз след 01.01.2024 година.

Държавните такси за поддържане на лицензи за хазартни игри са регламентирани в ЗХ в съответствие с разпоредбата на чл. 60, ал. 1, във вр. ал. 2 от Конституцията на Република България, тоест те са законоустановени. Придаденото обратно действие на нормата, предвижда заплащане на държавна такса в по-висок размер, не е противоконституционно, тъй като преследва легитимна цел, а именно: справедливо преразпределение на приходите от дейността и разходите за осъществяване на надзора върху хазартната дейност. В тази връзка следва да се посочи, че в Решение № 5/11.05.2017 година по конституционно дело № 12 от 2016 година, К. съд на Република България е посочил, че мярката „...е средство за справедливо разпределение на разходите в обществото между тези, които в определена степен са привилегирани за своите приходи и следва да понесат и полагащите им се тежести. Никой не е защитен от такава тежест и нейното налагане, дори да има обратно действие въвеждащата я норма, не е задължително нарушаване на правната сигурност. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова решение е изцяло на законодателя.“. В решението е посочено още, че „... Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност (*stricto sensu*)), и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона)“. В практиката си К. съд приема, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и законност като приема, че хипотезата на прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначна на обратно действие на новия закон“ (вж. Решение № 12/11.11.2010 година, Решение № 9/1996

година, Решение № 10/2011 година).

Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и е приложима към хипотезите на ретроактивност (*stricto sensu*), когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума за правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност (*stricto sensu*) е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде постигната преследваната от закона цел.

Не на последно място следва да се посочи, че с Определение на Съда на Европейския съюз от 03.07.2025 година по съединени дела C-687/24 и C-688/24 е прието, че отправените запитвания по следните въпроси: 1) Съвместима ли е с член 56 от ДФЕС правна норма на държава членка (разпоредбите на Параграфи 18-22 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 година), която увеличава с 200 % еднократната фиксирана част от държавната такса за издаване и поддържане на дългосрочен лиценз в хазартния сектор както за онлайн, така и за наземни оператори, така че се ограничава дейността на организаторите на хазартни игри? 2) Съвместимо ли е с принципите на правната сигурност и на оправданите правни очаквания държава членка да приеме правна уредба — разпоредбите на Параграфи 18-22 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 година, която увеличава с 200 % еднократната фиксирана част от държавната такса за издаване и поддържане на дългосрочен лиценз в хазартния сектор както за онлайн, така и за наземни оператори, като увеличените държавни такси се прилагат с обратно действие, включително за съществуващите оператори, които следва да заплатят пропорционално новия размер на таксите, въз основа на формула, базирана на оставащия срок на техния лиценз? са приети за недопустими.

С оглед на горното съдът намира, че не са налице основания за възстановяване на платената такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в действащата редакция.

Предвид горното жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (200 лева), на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед на изложеното съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Кестен-2007“ ООД, със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Мълчалив отказ на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да се произнесе по Искане за прихващане или възстановяване с вх. № 55-2219-Н7/08.01.2026 година.

ОСЪЖДА „Кестен-2007“ ООД, със седалище и адрес на управление [населено място], район В.,

[улица], ЕИК[ЕИК], ДА ЗАПЛАТИ НА Национална агенция за приходите сумата от 102,26 (сто и две и 0,26) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: